

10 e Kamer

110/03

N HET PARKET

96954

N HET ARREST

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Na tussenarrest van 10.11.2005
met nr. 96.095.

PRO JUSTITIA

Beroep in cassatie

door

det.

del 32.05.06

Verwijzen naar kanton

del 17/10/2006

april 2006

not. 66.97.178/98/7 van het Openbaar Ministerie tegen:

1. I, handelsvertegenwoordiger,
geboren , voorheen wonende te
thans te ;
2. I, handelaarster, geboren
voorheen wonende te , thans te

Beklaagd van : te

De eerste en de tweede :

Door de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd, of aan de uitvoering te hebben medegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat de misdaad of het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van Strafwetboek :

Bij inbreuk op art. 44 § 1-1°, 64 en 65 van de Wet van 29.3.1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw en vanaf 25.3.1997 geformuleerd in de artikelen 42 §1,1°, 66 en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22.10.1996, door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen : gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd) in casu :

1 .een meerhoekige tuinberging in hout, afgedekt met een piramidevormig dak in stro te hebben opgericht:

op niet nader te bepalen data in de periode van 1 januari 1994 tot en met 31 december 1994;

2.een houten brugconstructie dienstig als overstap tussen de bestaande aarden dijken die rond het perceel zijn aangelegd :

op niet nader te bepalen data in de periode van 1 januari 1994 tot en met 31 december 1994;

3.de sub 1 beschreven constructie wederrechtelijk te hebben in stand gehouden:

vanaf een niet nader te bepalen datum in de periode van 1 januari 1994 tot en met 31 december 1994, tot en met de dag der dagvaarding;

4.de sub 2 beschreven constructie wederrechtelijk te hebben in stand gehouden :

vanaf een niet nader te bepalen datum in de periode van 1 januari 1994 tot en met 31 december 1994, tot en met de dag der dagvaarding.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde (ligging-gemeente, straat, nummer of plaatselijke benaming

aard en oppervlakte : vijver - 1 ha 18a 02ca

wijk en nummer van het kadaster :

en de eienaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

	handelsvertegenwoordiger, geboren	
wonende te		en
handelaarster, geboren		wonende
te		

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 31 december 2002, 16de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

De rechtbank vult ingevolge de inwerkingtreding op 1.5.2000 van het Decreet van 18.5.1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de tenlastelegging als volgt aan : " De feiten thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 146-1° en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening "

Zegt dat er geen gronden zijn om in te gaan op de vraag van beklaagden tot het verkrijgen van de gunst van de opschorting van de uitspraak der veroordeling.

Veroordeelt de beklaagden wegens de feiten sub 1, 2, 3 en 4 samen ELK tot een geldboete van € (100 frank, gedeeld door 40,3399, met 1990 decimes verhoogd =) 495,79.

Veroordeelt de beklaagden solidair tot de gerechtskosten, deze in hun geheel begroot op de som van € 13,81.

Legt de beklaagden elk tevens een vergoeding op van € 25 als bijdrage in de beheerskosten in strafzaken.

Verplicht de beklaagden elk bovendien om een bedrag van € 10, met veertig decimes verhoogd, € 50 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, de uitgesproken geldboeten zullen kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van telkens één maand.

Beveelt aan beklaagden over te gaan tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen conform de vordering van de stedenbouwkundige Inspecteur d.d. 5.6.2001 en dit binnen een termijn van 12 maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden.

Beveelt tevens dat voor het geval dat de plaats niet in de vorige staat wordt hersteld binnen voormelde termijn dat de gemachtigde ambtenaar - of de stedenbouwkundige Inspecteur die deze herstellenvordering verder zet - van ambtswege in de uitvoering ervan kan voorzien, overeenkomstig artikel 153 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

Zegt voor recht dat op vordering van de stedenbouwkundige Inspecteur door beklaagden solidair een dwangsom zal worden verbeurd van € 74,37 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 13 januari 2003 door de beide beklaagden tegen alle schikkingen.
- 15 januari 2003 door het Openbaar Ministerie tegen beide beklaagden.

*

*

*

Bij tussenarrest van deze kamer van het Hof van 10 november 2005, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

verklaart de hogere beroepen ontvankelijk er vooraleer er ten gronde over te beslissen:

nodigt het Openbaar Ministerie uit:

- te laten nagaan in welk bestemmingsgebied de beide constructies zich effectief bevinden volgens het gewestplan en de stukken te laten voegen die het ingenomen standpunt staven,
- de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur uit te nodigen op gemotiveerde wijze te laten kennen of deze in het licht van wat uit voormeld onderzoek zal blijken en van de gewijzigde regelgeving de herstellenvordering van 10 maart 1998 al dan niet ongewijzigd handhaaft,

reserveert de beslissing over de kosten,

zendt de zaak voor verdere behandeling naar de terechtzitting van
donderdag 30 maart 2006 te 14 uur.

* * * *

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagden in hun middelen van verdediging bij monde van meester
Inoc meeste beiden advocaat aan de balie te

het Openbaar Ministerie in zijn vordering bij monde van
advocaat-generaal.

* * *

1. De zaak werd op de terechtzitting van 30 maart 2006 in haar geheel
hernomen voor de gewijzigde samenstelling van de zetel.

2. Het Hof dient nog te beslissen over de gegrondheid van de eerder
ontvankelijk verklaarde hogere beroepen.

Het openbaar ministerie is ingegaan op de vraag in het tussenarrest van 10
november 2005 gesteld tot uitvoering van een aanvullend onderzoek.

Het Hof beschikt thans over de nodige gegevens om te kunnen beslissen
over de strafvordering, met inbegrip van de herstellvordering van de
gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, zonder dat nog enige
onderzoeksmaatregel, zoals een door de beklaagden voorgesteld
deskundigenonderzoek, nodig of nuttig zou zijn.

3. Voor zover bewezen zijn de feiten die aan de diverse onderdelen van de
telastlegging ten grondslag liggen in hoofde van de beide beklaagden de
uiting van éénzelfde strafbaar opzet en maken zij voor ieder van hen
slechts één misdrijf uit. De verjaringstermijn neemt slechts een aanvang op
de datum van het laatste feit, dit is 13 oktober 1998, datum van de
dagvaarding. De verjaringstermijn werd regelmatig gestuit door het hoger
beroep van het openbaar ministerie van 15 januari 2003 tegen het
bestreden vonnis. De strafvordering is derhalve niet vervallen door
verjaring.

4.1. Zoals reeds in het tussenarrest overwogen is het zo dat de feiten die
aan de onderdelen 1 en 2 van de telastlegging ten grondslag liggen thans
een inbreuk uitmaken op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146
eerste lid 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het Decreet
houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S.
8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30
september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3
augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26
oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en 21 november 2003
(B.S.29 januari 2004), hierna genoemd DORO.

4.2. Eveneens zoals overwogen in het tussenarrest is het zo dat artikel 146,
3° lid van het DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4
juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Arbitragehof bij

arrest nr van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Verder is het ook zo dat ingevolge art.2 lid 2 Sw. ter zake van deze mildere strafwet toepassing moet worden gemaakt.

Het in de onderdelen 3 en 4 van de telastlegging te last gelegde misdrijf van in stand houden is in casu wel degelijk nog langer strafbaar. De handelingen en werken zijn immers gelegen in valleigebied, kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4°lid DORO.

Het aanvullend onderzoek heeft inderdaad aangetoond dat zowel de tuinberging als de houten brugconstructie in valleigebied zijn gelegen. In weerwil van hetgeen in conclusies wordt aangevoerd om tot een ander besluit te komen blijkt dit uit de precieze en betrouwbare vaststellingen van beëdigd landmeter Edy Wyns, overgemaakt door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur met haar brief van 27 februari 2006 aan de procureur des Konings te Dendermonde, die het Hof tot de zijne maakt. Het is niet zo dat de gemachtigde ambtenaar een andere mening verdedigt in zijn advies inzake het gevraagde stedenbouwkundige attest; hij verwijst precies ook naar het plan van landmeter hij schrijft weliswaar, wat nooit is betwist geworden, dat het betrokken perceel gelegen is deels in agrarisch gebied, deels in valleigebied, maar niet dat de constructies in agrarisch gebied of deels in agrarisch gebied en deels in valleigebied zouden liggen.

5. De beklaagden roepen terecht in dat de behandeling van de zaak buitensporige vertraging heeft opgelopen, waardoor art.14.3, aanvang en C van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New-York op 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) is geschonden en de redelijke termijn, bedoeld in art.6.1 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (B.S. 19 augustus 1955, err.B.S.19 juni 1961) is overschreden.

Deze verdragsbepalingen geven niet aan welke gevolgen het Hof dient te verbinden aan deze vaststelling; inzonderheid bepalen de vermelde verdragen niet dat de sanctie het verval van de strafvordering zou zijn. Op grond van deze verdragsbepalingen mag het Hof de strafvordering wegens de vastgestelde overschrijding van de redelijke termijn niet onontvankelijk of vervallen verklaren. Gelet op het bepaalde in art.21 ter Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering kan het Hof zich wel beperken tot het eenvoudig schuldig verklaren in de mate dat de telastlegging bewezen zou zijn.

Het blijkt geenszins dat door dit tijdsverloop de situatie wat betreft de bewijslevering voor de beklaagden nadelig werd beïnvloed.

De aard van de hierna bewezen verklaarde telastlegging en de lange duur van het strafbaar in stand houden brengen ter zake mede de niettegenstaande het onverantwoord lang aanslepen van de zaak, niet alleen de vaststelling van de schuld nog noodzakelijk is, maar dat teven een bestraffing maatschappelijk volkomen verantwoord blijft.

Bij het bepalen van de strafmaat zal het Hof terdege rekening houden met het grote tijdsverloop tussen het tijdstip van de feiten en dat van de bestraffing.

6. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof zijn de onderdelen 1 tot en met 4 van de telastlegging, zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, lastens de beide beklaagden bewezen.

7. De feiten die aan de onderscheiden onderdelen van de telastlegging ten grondslag liggen zijn in hoofde van elke beklaagde de uiting van éénzelfde strafbare gedraging en maken voor ieder van hen slechts één misdrijf uit. De straf thans voor het misdrijf bepaald verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald; gelet op hetgeen is voorgeschreven in art.2, al.2 van het Strafwetboek past het Hof de minst zware straf toe, zijnde deze bepaald in voormeld coördinatiedecreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22 oktober 1996.

De beklaagden hebben wetens en willens een wederrechtelijke toestand tot stand gebracht en jarenlang, meer bepaald in de periode vermeld in de bewezen verklaarde onderdelen 3 en 4 van de telastlegging, in valleigebied in stand gehouden. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen hebben zij al die tijd ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijk belang.

Slechts een geldboete die het drievoudige bedraagt van deze uitgesproken door de eerste rechter zou daarom een passende bestraffing uitmaken, van aard hen te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dienen te houden. Wegens de overschrijding van de redelijke termijn wordt de boete voor elke beklaagde evenwel beperkt tot deze hierna uitgesproken.

Het Hof houdt bij de bestraffing tevens rekening met het feit dat het misdrijf deels vóór, deels na 31 december 1994 werd gepleegd en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimes, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr.974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van de gerechtskosten in

strafzaken, zoals gewijzigd bij art.71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en andere bepalingen, die in toepassing van art.1 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, dat art.91, 2° lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken wijzigt, € 25 bedraagt.

8. De toenmalige gemachtigde ambtenaar vroeg in zijn brief van 10 maart 1998 met bijlagen (stukken 1,2 en 3) het herstel van de plaats in de vorige toestand te bevelen door afbraak van de meerhoekige tuinberging en de houten brugconstructie. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur heeft in haar brief van 27 februari 2006 deze vordering in het licht van de inmiddels gewijzigde regelgeving gehandhaafd. Het vorderen bij wijze van herstelmaatregel van een bedrag gelijk aan de meerwaarde door het goed door het misdrijf verkregen is geen verplichting.

Dit door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur gevorderd herstel van de plaats in de vorige staat is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen en legt, in weerwil van de omstandigheden in conclusies aangevoerd om het tegendeel te doen aannemen, aan de beklaagden geen onverantwoord hoge lasten op. Zo wijst niets er op dat de beklaagden de zogenaamde ophokplicht voor hun eenden in verband met de strijd tegen de vogelgriep niet zouden kunnen naleven zonder het in stand houden van de tuinberging, door hen gekwalificeerd als "eendenkooi".

Dat dezelfde administratieve overheid zich destijds met betrekking tot andere op het terrein wederrechtelijk uitgevoerde werken, deels ook in valleigebied, bij het afsluiten van een transactie heel wat soepeler blijkt te hebben opgesteld doet aan deze vaststellingen geen afbreuk.

Kortom, tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet. Het staat niet aan het Hof de opportuniteit van die vordering te beoordelen.

In casu is er bovendien geen reden om gebruik te maken van de mogelijkheid geboden door art.198 bis DORO en het advies te vragen van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid.

9. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vordert de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de vorige toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het talmen van de beklaagden in de periode vermeld in de bewezen verklaarde onderdelen 3 en 4 van de telastlegging om tot het herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet-naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagden om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagden reeds konden overgaan tot het herstel van de plaats in de vorige toestand en de ruim voldoende termijn welke hen thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

**OP DEZE GRONDEN,
het Hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de niet-strijdige artikelen aangehaald door de eerste rechter en deze hiervoor aangehaald,

190, 211 en 211 bis Wetboek van strafvordering,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,

91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

beslissend met eenparige stemmen:

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over oordelend:

wijzigd het bestreden vonnis als volgt:

veroordeelt de beklaagden ieder tot een geldboete van € (150, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 743,68 of telkens een vervangende gevangenisstraf van twee maanden,

legt de beklaagden elk de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden,

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

beveelt aan elke beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats te Waasmunster, nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand door afbraak van de meerhoekige tuinberging en de houten brugconstructie binnen een termijn van drie maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en /of het college van burgemeester en schepenen van van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door elke veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 35 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van drie maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten in beide aanleggen gemaakt, deze aan de zijde van het Openbaar Ministerie bepaald op € 14,48 in eerste aanleg en op € 90,15 in beroep.

Kosten:

Afschriften:	39,90
Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
Dagvaarding:	12,05

81,95

+ 10 % : 8,20

Totaal :€ 90,15

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **28 april 2006**.

Aanwezig :

kamervoorzitter,

raadsheer,

raadsheer, bij bevelschrift van de Eerste

Voorzitter van dit Hof van heden aangewezen om raadsheer

op het ogenblik van de uitspraak te vervangen, deze laatste wettig
verhindert zijnde de uitspraak bij te wonen van dit arrest waarover hij mee
heeft beraadslaagd; (art; 779 al.2 Ger. Wetboek);

advocaat-generaal,

griffier;